

Sygn. akt III CNP 2/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko „M.” sp. z o.o. w S.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2012 r.,
na skutek skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 7 grudnia 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwana „M.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 grudnia 2010 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 27 lipca 2010 r., podnosząc, że przez wydanie tego orzeczenia została jej wyrządzona szkoda na kwotę 5.332,84 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Każde z tych wymagań, tak jak i pozostałe wymienione w tym przepisie, jest indywidualne i niezależne; powinno być zatem wyraźnie wyodrębnione i wypełnione. Brak choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Wniesiona przez skarżącą skarga nie zawiera jednego z powołanych wyżej elementów konstrukcyjnych, niezbędnych do uznania jej za sporządzoną w sposób prawidłowy i warunkującą merytoryczne rozpoznanie. Nie wymienia przepisów prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3).

W orzecznictwie Sądu najwyższego zostało już wyjaśnione, że wymóg ten jest samoistny i niezależny od wymogu wskazania podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności. Zwrócono uwagę, że postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Instytucja skargi została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy

wykonywaniu władzy publicznej. Niezgodność z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – określona jasno przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami, z którym orzeczenie jest niezgodne (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 2008 r., I BP 11/08, niepubl. oraz z dnia 25 sierpnia 2010 r., II BU 2/10, niepubl.).

W konsekwencji przyjmuje się, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia, jak uczyniła to skarżąca.

Powołany brak czyni skargę, jako nie spełniającą wymagań z art. 424⁵ § 1, niedopuszczalną i prowadzi do jej odrzucenia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.